

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/68/2023
Identifikačné číslo spisu: 2320010225
Dátum vydania rozhodnutia: 12.12.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:2320010225.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci proti obvinenému T. P. pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 12. decembra 2023 v Bratislave o dovolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 29. novembra 2023, sp. zn. 3Tos/167/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Galanta (ďalej len „okresný súd“) uznesením zo 17. októbra 2022, sp. zn. 31T/18/2020, podľa § 419 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 52 ods. 1 Trestného zákona vyslovil, že obvinený T. P., nar. X. Z. XXXX v G., trvale bytom R. F. R.U. XXX, okres G., sa v skúšobnej dobe podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Galanta z 18. mája 2020, sp. zn. 31T/18/2020, právoplatný 19. mája 2020, osvedčil.

Prokurátorka napadla uvedené uznesenie okresného súdu sťažnosťou, na podklade ktorej Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 29. novembra 2023, sp. zn. 3Tos/167/2022, podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku napadnuté uznesenie zrušil v celom rozsahu a zároveň podľa § 52 ods. 1 Trestného zákona obvinenému T. P. nariadil výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Galanta z 18. mája 2020, sp. zn. 31T/18/2020, právoplatný 19. mája 2020. Podľa § 52 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona krajský súd zaradil obvineného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému doručené 12. decembra 2022, podal minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) na podnet samotného obvineného T. P. (č. l. 290 - 292) z dôvodu podľa § 371 ods. 2 Trestného poriadku dovolanie, pretože

týmto uznesením bol porušený zákon v § 2 ods. 10, ods. 12 a § 319 Trestného poriadku a § 34 ods. 1, § 52 ods. 1 Trestného zákona v neprospech T. P..

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku minister spravodlivosti uviedol, že obvinený od začiatku trestného konania svoju vinu priznal a snažil sa spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní, svoj čin aj úprimne oľutoval. V čase jeho spáchania mal 19 rokov, bol prvopáchatel'. Preto je podľa ministra spravodlivosti logický záver, že išlo o jednorazové vybočenie z inak riadneho života, ktorý obvinený viedol a bude viesť a ako individuálna prevencia postačuje už samotné trestné stíhanie, i keď mu bol, v súlade so zákonom, uložený aj podmienkový trest. Pokračoval, že súd podmienčne odložil výkon uloženého trestu odňatia slobody odsúdenému za súčasného uloženia obmedzení a povinností spočívajúcich v zákaze užívania omamných a psychotropných látok, zákaze narábania s omamnými a psychotropnými látkami, zákaze stretávania sa s H. J., príkaze zamestnať sa alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie. Ako vyplýva zo záverečnej správy probačného a mediáčného úradníka, obvinený všetky vyššie uvedené povinnosti splnil; zúčastnil sa všetkých nariadených probačných stretnutí, zamestnal sa - vykonával živnosť, čo preukázal daňovými priznaniami; počas probačných stretnutí nikdy nebol testovaný pozitívne na prítomnosť omamných a psychotropných látok; a deklaroval, že sa H. J. vyhýba. Možno teda podľa ministra spravodlivosti uviesť, že odsúdený dodržiaval podmienky probačného dohľadu a splnil uložené obmedzenia a povinnosti uložené mu súdom; nedopustil sa žiadnej ďalšej trestnej činnosti; počas skúšobnej doby bol postihnutý za spáchanie deviatich priestupkov na úseku cestnej dopravy. Minister spravodlivosti poznamenal, že okresný súd mal na základe vykonaného dokazovania preukázané, že obvinený (napriek niekoľkým priestupkovým riešeniam) viedol v skúšobnej dobe riadny život, splnil uložené obmedzenia a povinnosti a dodržiaval podmienky probačného dohľadu. Minister spravodlivosti súhlasil s skonštatovaním prvostupňového súdu, že iba na základe uvedených priestupkov, ktorými obvinený nespôsobil žiadnu škodu ani ujmu na zdraví, súd nemohol konštatovať, že riadny život nevedol; súd zohľadnil, že priestupky obvinený spáchal v inej oblasti, ako v ktorej bol odsúdený. Minister spravodlivosti dodal, že obvinený sa riadne živí prácou, odvádza dane a chce si založiť rodinu. Súd preto konštatoval, že podmienka splnila svoj účel a obvinený sa riadne zaradil do spoločnosti, čomu by určite nepomohol výkon trestu odňatia slobody.

Minister spravodlivosti uviedol, že krajský súd rozhodnutie okresného súdu zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že obvinený sa neosvedčil a trest odňatia slobody vykoná. Podľa názoru krajského súdu týmto správaním dal obvinený jednoznačne najavo ľahostajný prístup k dodržiavaniu pravidiel spoločnosti, v dôsledku čoho možno bezpečne vyvodiť záver, že podmienčné odsúdenie u neho nespĺnilo účel. Je podľa ministra spravodlivosti nevyhnutné, aby súd skúmal závažnosť porušenia právnych predpisov, okolnosti tohto porušenia a aj mieru zavinenia odsúdeného. Každý prípad je nutné posudzovať jednotlivo a individuálne vyhodnocovať. V prípade, ak by krajský súd individuálne posudzoval priestupky spáchané obvineným, nemohol by podľa ministra spravodlivosti dospieť k záveru, že tento nevedol riadny život a podmienčné odsúdenie nespĺnilo účel.

Ďalej minister spravodlivosti poukázal na priestupky na úseku dopravy, ktorých sa obvinený v priebehu dvoch rokov dopustil, ako aj rozhodnutie najvyššieho súdu publikované pod č. R 4/2012 a uviedol, že konštatovanie krajského súdu, že obvinený v skúšobnej dobe podmienčného odsúdenia nevedol riadny život, neodráža realitu vedenia života odsúdeného. Okrem toho, že sa dopustil priestupkov na úseku dopravy, splnil všetko, čo sa od neho v skúšobnej dobe očakávalo; riadne sa zamestnal a živil sa prácou, nebral žiadne omamné ani psychotropné látky, vyhýbal sa človeku, ktorý mal na neho negatívny vplyv; a nedošlo u neho k recidíve trestnej činnosti. Skutočnosť, že nemal pri sebe doklady, či telefonoval za jazdy, ani 80 euróva pokuta za spôsob jazdy, podľa ministra spravodlivosti neznamená, že nevedol riadny život. Mal za to, že krajský súd bral do úvahy len počet priestupkov, ale nie okolnosti či následky (ktoré boli nulové na zdraví ako aj majetku). Minister spravodlivosti ďalej argumentoval, že vedenie riadneho života nie je šablóna, podľa ktorej je možné posudzovať všetkých páchatel'ov bez ohľadu na ich reálne predpoklady; treba podľa neho prihliadať na konkrétne okolnosti jednotlivých prípadov, vrátane možnosti páchatel'a na prevýchovu, jeho sociálne zázemie, majetkové pomery, osobnostné črty a iné. Poznamenal, že krajský súd tak poslal do výkonu trestu dvadsaťtri ročného človeka de facto za spáchanie niekoľkých dopravných priestupkov. Uviedol, že plne rešpektuje, že závery súdu ohľadom

vedenia riadneho života spadajú do rozhodovacej činnosti súdu, ktorá v prípade odlišného názoru nemôže byť považovaná za porušenie zákona a v dôsledku toho naplnením dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 2 Trestného poriadku, avšak domnieval sa, že v tomto prípade došlo k jeho naplneniu.

Minister spravodlivosti ďalej poukázal na § 52 ods. 1 Trestného zákona a uviedol, že riadnym životom podľa § 50 ods. 4 a § 52 ods. 1 Trestného zákona nemožno rozumieť „bezchybný“ či „vzorový“ život, teda život výrazne cnostnejší než priemer populácie. Naopak, pojem „riadny“ odkazuje na život bežného člena ľudskej spoločnosti, ktorý sa dopúšťa aj menších prehrškov. Pokračoval, že ak pojem riadny život nemožno zamieňať s bezúhonnosťou, čo už máme zajudikované rozsiahlou rozhodovacou činnosťou súdov, tak o to viac nemôže záveru riadneho života prekážať okolnosť, že odsúdený bol potrestaný za priestupky, ktorých sa bežne dopúšťajú aj bezúhonní členovia spoločnosti. Spáchanie priestupkov na úseku cestnej premávky nemožno podľa ministra spravodlivosti mechanicky považovať za okolnosti odôvodňujúce nariadiť výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody. Zopakoval, že je nutné skúmať, či sa jedná skutočne o vybočenie z rámca vedenia riadneho života. Poznamenal, že výkon trestu odňatia slobody je tým najzávažnejším zásahom do osobného a rodinného života nie len samotného odsúdeného. Tento zásah je obzvlášť citelný pri rozhodovaní o neosvedčení sa v skúšobnej dobe, počas ktorej si odsúdený mohol nájsť prácu, prípadne aj založiť rodinu. Pokiaľ teda nie je dôvodom rozhodnutia o výkone trestu odňatia slobody spáchanie ďalšieho trestného činu počas skúšobnej doby, je treba takéto rozhodnutie urobiť obzvlášť citlivo, pretože môže byť vnímané aj ako skrivodlivosť. Navyiac s odstupom času od spáchania trestného činu sa znižuje aj efektivita represívneho účinku trestného práva a samotný účel sledovaný Trestným zákonom sa výkonom trestu odňatia slobody môže úplne vytratiť. Dodal, že účelom podmienečného odkladu výkonu trestu je dosiahnuť účel trestu, t. j. nápravu páchatel'a, aj miernejšími prostriedkami. Ak teda je náprava páchatel'a dosiahnutá, odsúdený sa počas skúšobnej doby riadne zamestná a prostriedky na svoju obživu si zabezpečuje prácou, nedopúšťa sa ďalšej trestnej činnosti, splní všetky obmedzenia a povinnosti uložené mu počas skúšobnej doby, tak potom nariadený výkon pôvodne odloženého trestu odňatia slobody nie je v súlade s § 34 ods. 1 Trestného zákona.

Z týchto dôvodov minister spravodlivosti navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu bol porušený zákon v § 34 ods. 1, § 52 ods. 1 Trestného zákona v neprospech obvineného T. P., podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie krajského súdu v celom rozsahu zrušil a zrušil tiež všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo jeho zrušením, stratili podklad; a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku krajskému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu ministra spravodlivosti uviedol, že námietka ministra spravodlivosti, že spáchanie 9 dopravných priestupkov v skúšobnej dobe nebolo prekážkou právneho záveru o vedení riadneho života, nemôže napĺňať dôvod dovolania podľa § 371 ods. 2 Trestného poriadku, pretože nespočíva v tom, že bol porušený § 52 ods. 1 Trestného zákona, keď by na rozhodnutie o nariadení výkonu trestu odňatia slobody neboli splnené zákonné podmienky (teda napríklad, že by bolo preukázané, že obvinený svojím správaním nezadal dôvod na nariadenie výkonu trestu, alebo by súd nesprávne posúdil plynutie skúšobnej doby a hodnotil správanie obvineného aj mimo skúšobnej doby a podobne), ale spočíva v tom, že dovolateľ nesúhlasí s právnym posúdením sťažnostného súdu, či obvinený viedol alebo nevedol v skúšobnej dobe riadny život. Prokurátor poznamenal, že o skutočnosti, či obvinený viedol alebo nevedol v skúšobnej dobe riadny život, však patrí rozhodovať súdu prvej a druhej inštancie a potom logicky dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nemôže predstavovať ďalšie odvolanie, resp. sťažnosť a byť založené iba na tom, že dovolateľ sa nestotožňuje s právnym posúdením vecí druhostupňovým, resp. v tomto prípade sťažnostným súdom. Podľa názoru prokurátora v konaní bolo preukázané (a dovolateľ toto ani nespochybňuje), že počas plynutia skúšobnej doby sa obvinený dopustil konania zakladajúceho pre súd možnosť rozhodnúť o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe, resp. o nariadení výkonu trestu odňatia slobody a pokiaľ tak súd rozhodol, nedošlo k porušeniu § 52 ods. 1 Trestného zákona, pretože rozhodol v jeho medziach.

Pokiaľ ide o obsahovú stránku dovolacích námietok, prokurátor sa nestotožnil s názorom dovolateľa, že obvinený v skúšobnej dobe viedol riadny život. V tomto smere iba odkázal na odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu (str. 3 až 5), s ktorým sa stotožnil, bez potreby opakovania tam uvedených úvah. Nad rámec prokurátor dodal, že telefonovanie za volantom ani prekročenie najvyššej dovolenej rýchlosti podľa jeho názoru nemožno považovať za málo závažné priestupky, nakoľko v ich dôsledku môžu vzniknúť smrteľné dopravné nehody. Obvinený sa takýchto priestupkov dopustil opakovane a celkovo bol postihnutý až za 9 dopravných priestupkov v období 2 rokov, čo nepovažuje za bežné ani u osoby, ktorej nebol podmienene odložený výkon trestu odňatia slobody, nieto u osoby obvineného, ktorý si bol, resp. musel byť vedomý hrozby nariadenia výkonu trestu. Dodal, že skutkový stav zistený sťažnostným súdom tak jednoznačne odôvodňoval rozhodnutie o nariadení výkonu trestu odňatia slobody, ktoré preto považuje za zákonné, ale aj spravodlivé.

Vzhľadom na uvedené považoval prokurátor podané dovolanie ministra spravodlivosti za nedôvodné, vo veci nebol naplnený uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 2 Trestného poriadku, a preto navrhol, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané ministrom spravodlivosti ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku, na podnet osoby, ktorej zákon právo na podanie dovolania z dôvodu podľa § 371 ods. 2 Trestného poriadku nepriznáva, proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že ministrom spravodlivosti uplatnený dôvod podľa § 371 ods. 2 Trestného poriadku nie je v posudzovanej veci zjavne splnený.

Vo vzťahu k ministrom spravodlivosti uplatneného dôvodu najvyšší súd uvádza, že ustanovenie § 371 ods. 2 Trestného poriadku rozširuje nielen dôvody dovolania, keď oprávňuje ministra spravodlivosti, za podmienok v súlade s § 369 ods. 1 Trestného poriadku (k tomu viď R 52/2016), podať dovolanie okrem dôvodov uvedených v odseku 1 tohto ustanovenia aj vtedy, ak bolo napadnutým rozhodnutím porušené ustanovenie Trestného poriadku alebo osobitného predpisu o väzbe a Trestného zákona alebo Trestného poriadku o podmienenečnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, o výkone trestu, ktorého výkon bol podmienene odložený, o výkone zvyšku trestu po podmienenečnom prepustení alebo o výkone náhradného trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený popri peňažnom treste, ale zároveň aj okruh rozhodnutí, proti ktorým možno dovolanie podať. Uvedené otázky sú totiž vždy predmetom iných rozhodnutí, než taxatívne vymedzených v § 368 ods. 2 Trestného poriadku. Pri týchto rozhodnutiach obvinený nedisponuje tzv. aktívnou legitímáciou, čo ho stavia do pozície osoby oprávnenej „len“ na podanie podnetu na dovolanie ministrovi spravodlivosti. Uvedené obmedzenie nie je samoučelné, ale vyplýva z ideového poňatia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, ktorý má slúžiť predovšetkým k náprave najzávažnejších procesných a hmotnoprávných chýb v meritórnych rozhodnutiach všeobecných súdov, teda rozhodnutiach vo veci samej, ktorými sa trestné konanie končí ako celok. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach chronicky pripomína, že dovolanie nemožno vnímať ako ďalšiu riadnu opravnú inštanciu. Z uvedeného dôvodu zákonodarca obmedzil možnosť podania dovolania len voči vybraným rozhodnutiam (§ 368 ods. 2 Trestného poriadku), osobitne so zreteľom na rozhodnutia, ktoré nemajú meritórny charakter (§ 371 ods. 2 Trestného poriadku) cez osobu ministra spravodlivosti (primerane uznesenia najvyššieho súdu z 29. novembra 2016, sp. zn. 2 Tdo 71/2016, a z 10. júna 2020, sp. zn. 6 Tdo 79/2019).

Ako vyplýva z vyššie zhrnutých dôvodov dovolania, podstata argumentácie ministra spravodlivosti vychádza z toho, že obvinený v predmetnej veci (napriek niekoľkým priestupkovým riešeniam) viedol v skúšobnej dobe riadny život, splnil uložené obmedzenia a povinnosti a dodržiaval podmienky probačného dohľadu, teda podľa ministra spravodlivosti podmienene odsúdenie splnilo svoj účel a obvinený sa

riadne zaradil do spoločnosti. Podľa ministra spravodlivosti by súd, pri posudzovaní či odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život, mal skúmať závažnosť porušenia právnych predpisov, okolnosti tohto porušenia a aj mieru zavinenia obvineného.

V súvislosti s rozhodovaním o osvedčení alebo neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom v prípade, ak obvinený spáchal priestupok, najvyšší súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, že obvinený sa v skúšobnej dobe (v priebehu dvoch rokov) dopustil deviatich priestupkov, ktoré vzhľadom na ich výšku sankcií a druh porušených povinností nemožno hodnotiť ako málo závažné. Týmto správaním dal obvinený podľa krajského súdu jednoznačne najavo ľahostajný prístup k dodržiavaniu pravidiel spoločnosti, v dôsledku čoho možno bezpečne vyvodiť záver, že podmienené odsúdenie u neho nespĺnilo svoj účel. Prvostupňový súd síce v napadnutom uznesení poukazuje na to, že priestupky, ktorých sa odsúdený dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, spáchal v inej oblasti, ako bol odsúdený, avšak z ich spáchania vyplýva, že uloženie podmieneného trestu odňatia slobody nevedlo k náprave odsúdeného a nemalo na vedenie jeho života žiadne priaznivé účinky. U obvineného nemožno považovať priestupky spáchané počas skúšobnej doby ani za jednorazové vybočenie z inak riadneho života, keďže sa ich dopustil opakovane. Správanie sa obvineného počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody, nie je možné vyhodnotiť tak, že by viedol riadny život.

Z pohľadu dovolacieho súdu je k tomu nutné uviesť, že pre rozhodnutie o neosvedčení sa menovaného obvineného v skúšobnej dobe a nariadení nepodmieneného trestu odňatia slobody stačí porušenie ktorejkoľvek z podmienok uvedených v § 52 ods. 1 Trestného zákona (riadny život, dodržiavanie podmienok probačného dohľadu a splnenie uložených obmedzení a povinností), ku ktorému v priebehu skúšobnej doby preukázateľne dôjde. Takéto porušenie pritom musí byť podstatné. Nepostačia napr. len drobné morálne poklesky v správaní sa odsúdeného v rámci povinnosti viesť riadny život, či menej významné porušenie niektorej povinnosti, pokiaľ k nemu nedochádza opakovane (sústavne). Či ide o podstatné porušenie, je potrebné vždy posudzovať v kontexte konkrétneho prípadu a skúmať závažnosť takéhoto protiprávneho konania a jeho okolnosti (materiálna stránka priestupku).

V tejto súvislosti možno poukázať na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že pri rozhodovaní všeobecného súdu o tom, či sa podmienené odsúdený osvedčil, môže súd vychádzať iba z okolností, ktoré nastali počas skúšobnej doby. Dôvodom na rozhodnutie, že trest, ktorého výkon bol podmienené odložený, sa vykoná, je nielen skutočnosť, že podmienené odsúdený spáchal v skúšobnej dobe ďalší trestný čin, ale aj skutočnosť, že inak nežil riadnym životom alebo nevyhovel uloženým podmienkam. Riadny život nemožno stotožňovať len s bezúhonnosťou. Ďalej Ústavný súd Slovenskej republiky dodáva, že vedením riadneho života v skúšobnej dobe treba rozumieť najmä dodržiavanie právnych noriem, plnenie pracovných, rodinných a ďalších občianskych povinností. Znakom riadneho života je i beztrestnosť. Právny názor súdu týkajúci sa vedenia riadneho života tak spadajú do rozhodovacej činnosti súdu, ktorá v prípade odlišného názoru nemôže byť považovaná za porušenie práv sťažovateľa (primerane pozri uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. októbra 2019, sp. zn. I. ÚS 407/2019, zverejnené v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 53/2019).

Z predloženého spisového materiálu (z Centrálnaj evidencie správnych deliktov a priestupkov, č. I. 251 - 252) je nesporné, že v neprospech obvineného v súvislosti s vedením jeho riadneho života počas skúšobnej doby podmieneného odsúdenia svedčí dopustenie sa deviatich priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky (29. júna 2020, 17. októbra 2020, 10. decembra 2020, 7. januára 2021, 21. februára 2021, 3. decembra 2021, 26. januára 2020, 27. apríla 2022, a 5. mája 2022) v priebehu dvoch rokov. Možno doplniť, že zo Záverečnej správy probačného a mediačného úradníka z 20. júna 2022 (č. I. 243) vo vzťahu k priestupkom vyplýva, že na tieto bol na každej probácii priebežne upozorňovaný, ako na možné riziko osvedčenia pri záverečnom hodnotení ale tiež aj na nebezpečenstvo, ktoré z takejto jeho činnosti vyplýva nielen preňho ale aj pre ostatných účastníkov cestnej premávky.

Podmieneným odsúdením sa dáva možnosť obvinenému, ktorému bol výkon trestu podmienené

odložený, aby preukázal, že nepodmienečný výkon trestu odňatia slobody nie je potrebný a účel trestu možno dosiahnuť aj trestom na slobode, s uložením primeranej skúšobnej doby. Pokiaľ má podmienne prepustený viesť v skúšobnej dobe riadny život, znamená to, že rešpektuje právny poriadok a neporušuje právne normy. Ak však tieto závažným spôsobom poruší svedčí to o tom, že podmienne odsúdenie nespĺnilo svoj cieľ a je potrebné, aby vykonal aj zvyšok trestu odňatia slobody. Za daného stavu je nutné konštatovať, že krajský súd rozhodol v súlade so stavom veci a zákonom, nakoľko obvinený nerešpektoval fakt, že má viesť v skúšobnej dobe riadny život a dopustil sa deviatich priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Najvyšší súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, že odsúdený v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia nevedol riadny život, a preto neprichádza do úvahy žiadny iný postup, len premena trestu, nakoľko obvinený sám svojím protiprávnym konaním dal najavo, že uloženie trestu odňatia slobody bez jeho výkonu nemôže viesť k jeho náprave.

Najvyšší súd navyše dopĺňa, že obvinený sa prvého z dopravných priestupkov dopustil už mesiac po začatí plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia. Následne - dá sa povedať v istých intervaloch - sa dopustil ďalších. Zo strany probačného a mediačného úradníka bol upozorňovaný na páchanie priestupkov.

Je pravdou, že nemožno paušálne a automaticky uviesť, že v prípade dopustenia sa priestupkov v doprave prichádza bez ďalšieho následok v podobe premeny podmieneného trestu na trest nepodmienečný. Uvedené je potrebné hodnotiť ad hoc a vysoko individuálne. Inak by bolo možné hodnotiť spáchanie 9-tich priestupkov na úseku dopravy napríklad u vodiča z povolania, alebo inak by bolo možné hodnotiť spáchanie 9-tich priestupkov v priebehu päť ročnej skúšobnej doby. Nakoľko však v tomto konkrétnom prípade najvyšší súd nezistil žiadne „ospravedlňujúce“ argumenty, na ktoré by bolo možné prihliadať a ktoré by mohli viesť k tomu, že by súd konštatoval vedenie riadneho života, dospel k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie ministra spravodlivosti podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.